

Lisa Reganová

DOTEK OSUDU

ODHALÍ JOSIE QUINNOVÁ, KDO
ZABÍJÍ TY, KTERÍ ZTRATILI UŽ TOLIK?

Lisa Reganová

DOTEK OSUDU

Lisa Reganová

DO TEK OSUDU

ODHALÍ JOSIE QUINNOVÁ, KDO
ZABÍJÍ TY, KTERÍ ZTRATILI UŽ TOLIK?

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

HER DEADLY TOUCH

Copyright © Lisa Regan, 2021

Translation © Kateřina Elisová, 2026

© Grada Publishing, a. s., 2026

Z anglického originálu Her Deadly Touch, vydaného nakladatelstvím Bookouture

v roce 2021, přeložila Kateřina Elisová

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Redakční úpravy Monika Jitřenková

Korektura Julie Gonzálezová

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Obálka Ondřej Mikulecký

Grada Publishing, a. s.,

U Průhonu 22, Praha 7

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2026

jako svou 10 464. publikaci

Tisk FINIDR

ISBN 978-80-247-5866-4 (ePub)

ISBN 978-80-247-5060-6 (pdf)

ISBN 978-80-271-5374-9 (print)

S láskyplnou vzpomínkou na nejvýjimečnějšího člověka,
jakého jsem kdy poznala, mého tátu Billyho Regana.
Tati, měli možnosti mě odmítnout, ale neudělali to.

KAPITOLA 1

*A*utobus byl plný, ale Wallace, jeho mladší sestra Frankie a příšerně otravná Bianca z jeho třídy ještě seděli u zdi před školou. Autobus neustále chrлил výpary, z nichž se Wallaceovi zvedal žaludek. Frankie ho zatahala za zápěstí. „Wallaci, no tak! Musíme nastoupit, nebo zůstaneme trčet ve škole. Nechci se tady zaseknout. To je moje nejhorší noční můra.“

Bianca se zasmála. „Nezkejsneme tady. Nakonec by nás někdo našel a vzal domů.“

„Jako třeba tvoje máma?“ zeptal se Wallace. „Pracuje tak dlouho, že tě ani nemůže odvézt na akce, který máš domluvený.“

Bianca se natáhla přes Frankie a praštila ho do ramene. Trochu to zabolelo, ale nedal nic najevo. „O mojí mámě nemluv.“

„Proč ne?“ Wallace se ušklíbl. „Co uděláš?“

Frankie vyskočila a hnědý culík jí poskakoval. Upravila si popruhy jasně růžového batohu. „No tak, lidi. Nehádejte se.“

„Žádný páťák mi nebude rozkazovat,“ ohradil se Wallace.

Za zády se jim ozval přísný ženský hlas: „Ale mými příkazy se řídit budeš, mladý muži.“

Ředitelka. Wallace polilo horko. Nasadil úsměv a otočil se. Přemýšlel, kolik toho slyšela. Ale nezačala ho peskovat. Místo toho mávla rukama, jako by je odháněla. „Tak už běžte. Vy tři. Do autobusu.“

Bianca vstala. „Ale dneska jsme měli...”

Ředitelka ji nenechala domluvit. „Máte být v autobuse. Tak mi to bylo řečeno. Takže alou a bez odmlouvání.”

KAPITOLA 2

Ordinace doktorky Paige Rosettiové byla navržena tak, aby působila uklidňujícím dojmem. Stěny nechala natřít krémovou barvou, pohovka a křesla byly měkké a šedé a obrazy na zdech zachycovaly vzdálená místa, která vypadala příliš krásně na to, aby byla skutečná. Josie napočítala nejméně čtrnáct rostlin v květináčích, přestože velké arkýřové okno nalevo od jejího místa směřovalo do udržované zahrady. Byl srpen a ona jen stěží dokázala odtrhnout oči od svěžích barev různých květin, i když se nervózně kroutila pod trpělivým pohledem Paige Rosettiové. Nedokázala se dostat do pohody. Nikdy se na terapii necítila dobře, i když chodila teprve dva měsíce.

„Josie,“ oslovila ji Paige tiše.

Josiin podpatek vyťukával do koberce tlumený rytmus, díky němuž jí koleno freneticky poskakovalo nahoru a dolů.

„Josie,“ zopakovala Paige.

Josie na ni pomalu upřela pohled. V koutcích hnědých očí měla Paige vějířky vrásek a byla dost stará na to, aby byla Josiinou matkou. Ve skutečnosti chodila Josie s její dcerou na střední školu. Díky dlouhým, vlnitým blond vlasům a otevřenému vystupování působila mladistvěji, než byl její skutečný věk.

Paige se usmála. „Tohle funguje, jen když se mnou budete mluvit.“

To opakovala při každém sezení.

„Platíte za můj čas. Byla bych ráda, kdybyste si z toho odnesla co nejvíc,“ dodala Paige.

To také říkala na každém sezení.

„Promiňte.“ Josie se předklonila, opřela se lokty o stehna a snažila se ovládnout poskakující nohu. „O čem... o čem jsme mluvily?“

Paige se znovu usmála, ale tentokrát Josie viděla v koutcích jejích rtů napětí. Začínala ztrácet trpělivost. „Ptala jsem se, jak se cítíte, když se zítra máte vrátit do práce. Byla jste skoro na čtyři měsíce postavená mimo službu.“

„Přesně tak,“ přitakala Josie.

Josie pracovala jako detektiv na policejním oddělení v Dentonu. Denton bylo malé, ale rušné město ve střední Pensylvánii, zasazené mezi několika horami a ležící na březích řeky Susquehanna. Počet obyvatel, který se rozrostl během semestru na univerzitě, byl dostatečně vysoký na to, aby udržoval policejní oddělení neustále zaměstnané. Josiiným posledním případem byla dvojnásobná vražda, která se stala v den její svatby na místě obřadu. Spolu s manželem Noahem Fraleyem, poručíkem dentonského policejního oddělení, se do případu nechali vtáhnout ihned poté, co zjistili, že Josie oběti vraždy znala. V průběhu vyšetřování byla zavražděna Josiina babička Lisette Matsonová. Místo toho, aby doma truchlila, vydala se Josie beze zbraně a služebního odznaku hledat pohřešovanou osobu spojenou s případem. Na oddělení neřekla nikomu, Noaha nevyjímaje, kam jede, ani že zjistila, kde se dotyčná osoba nachází.

„Josie?“ pobídla ji Paige.

Druhý den ji policejní náčelník suspendoval za to, že neinformovala tým o svých aktivitách. V oficiální zprávě stálo, že se chovala neukázněně. Nechal ji mimo službu mnohem déle, než kdokoli očekával, a Josie ho podezřívala, že jí chtěl poskytnout více času, aby se se ztrátou babičky vyrovnala.

„Nemám z toho obavy,“ zamumlala Josie a znovu se zadívala do zahrady. Mezi nízko visícími větvemi stromů na vnějším okraji zahrady prosvítala jasně zbarvená lobelka šarlatová.

„Nemáte obavy z návratu do práce po tom, co jste byla čtyři měsíce mimo?“ zopakovala Paige. „Není to nejdelsí doba, kterou jste kdy strávila mimo službu?“

„Určitě.“

Pravda byla, že jí ty čtyři měsíce volna nevadily. Poprvé v životě ji práce nezajímala. Nezáleželo jí vlastně na ničem kromě manžela a jejich psa Trouta. Svět bez Lisette, která ji v podstatě vychovala, byl najednou prázdný a nebarevný. Bez radosti. Josie se cítila utlumená uvnitř i navenek, jako by zůstala uvězněná pod nánosem bahna, příliš vyčerpaná na to, aby se snažila dostat nahoru a pryč.

Koutkem oka Josie zahlédla, jak si Paige kontroluje hodinky, a přičetla jí k dobru, že si dlouze nepovzddechla. Paige změnila téma. „Jak se vám spí?“

„Stejně.“

„Takže nespíte?“

Josie pokrčila rameny. „Pořád mám noční můry,“ nadhodila.

„Ty, kde vám zastřelí babičku?“

Josie se na ni podívala. „Ano. Myslím, že je to spíš vzpomínka, ne noční můra. Jenže tentokrát vím, co se stane. Snažím se před babičku

skočit, abych tu kulku schytala sama, jenže nohy mám jako vrostlé do země. Nemůžu se vůbec pohnout. Pak se ozvou výstřely a já...”

Josie zmlkla. *Probouzím se s křikem*, pokračovala v duchu. *Ubřečená, zalitá studeným potem. A pak mě Noah drží, zatímco náš sladký bostonský teriér kňučí a snaží se mi olízat obličej.* „Vůbec tam venku neměla být,“ opakovala s pláčem, když ji Noah houpal v náruči jako malé dítě. Byla to jediná chvíle, kdy si dovolila plakat, a to hlavně proto, že se v slzách už probudila. Bohužel nedokázala ovládat svoje sny ani to, jak na ně její tělo reagovalo.

„Josie, nakonec si o tom skutečně budeme muset promluvit. Musíme jít hlouběji. Tohle je pro vás bezpečný prostor. Můžete se mnou plakat, křičet, mít vztek nebo vybuchnout, a já vás nebudu soudit. Nebudu se bát. Nebudu naštvaná. Nezraníte moje city a nikdy o ničem neřeknu živé duši.“

Josie se opět vyhnula Paigeiným očím a znovu stočila pohled k oknu. Lobelka zmizela. Sledovala květiny, z nichž některým vadly okvětní lístky ve spalujícím srpnovém horku. „Já vím.“

Paigeina židle zavržala. Josie otočila hlavu, takže viděla, jak vstala a přešla ke svému stolu, kam si položila poznámkový blok. Ne poprvé zel prázdnotou. „Myslím, že pro dnešek už víc času nemáme, Josie.“

Josie vstala. „Příští týden ve stejnou dobu?“

Paige sklonila bradu k hrudníku. Konečně ze sebe dostala povzdech, o kterém Josie věděla, že ho zadržovala celých pětadvaceti minut její přítomnosti. „Josie, jsem ráda, že jste tady. Opravdu jsem. A chci vám pomoci. Myslím, že by vám terapie mohla v mnohém prospět. Ráda se s vámi budu i nadále setkávat, ale musím zopakovat, že si nejsem jistá, zda vám to pomáhá.“

„Doktorko Rosettiová...“ Josie se vůbec poprvé to dopoledne usmála. „Dáváte mi kopačky?“

Paige se na ni podívala a zasmála se. „Ne, vůbec ne. Já jen...“ zmlkla a nasadila napjatý úsměv, který v ní podle všeho Josie vyprovokovala při každém sezení. Po několika rozpačitých vteřinách pokračovala: „A co tohle? Chci, abyste pro mě během příštího týdne napsala seznam.“

„Jaký seznam?“

„Seznam věcí, kvůli kterým se cítíte...“

„Smutná?“

„Cítíte, že se vymykají vaší kontrole.“

Josie cítila v hrudi nepatrný záchvěv úzkosti. „Vymykají mojí kontrole?“

„Ano. Tři věci. Minimálně. Až se příště uvidíme, probereme je.“

Josie polkla, v krku jí vyschlo. „Jistě.“

Odešla, aniž by poděkovala. Zatím se jí dařilo vyhýbat tomu, o čem jí doktorka Rosettiová neustále opakovala, že je při terapii *největší dřina*. Věděla, že se jí lékařka chce zeptat, proč pokračuje v sezeních, když se nehodlá plně zapojit. Pravdou bylo, že Josie nechodila kvůli sobě, ale chodila kvůli jedné dívce, které pomohla při svém posledním případě. Dívka ztratila stejně, ne-li víc než Josie, a přesto se traumatu postavila s odvahou a pevným odhodláním. Jak Josie sama popsala, vždy *prožila všechny pocity, dokud nezmizely*. Udělala to i v závěru vyšetřování, když ji Josie požádala, aby si vybavila některé obzvlášť traumatické okamžiky. Dívka se mezitím odstěhovala k příbuzným, ale Josie si připadala jako podvodnice, když tu odvážnou dívku požádala, aby se postavila svým démonům,

aby Josie mohla vyřešit případ, a přitom se sama nedokázala přimět ani k tomu, aby šla na terapii a pokusila se vyřešit traumata, která ji provázela celý život a ke kterým nedávno přibyla i Lisettina vražda.

Takže Josie chodila na sezení k Paige, aby mohla žít sama se sebou. *Snažím se*, opakovala si. Když s dívenkou mluvila, což dělala zhruba jednou týdně přes Zoom, mohla jí říct, že ano, že stále dochází na terapii. Stále se snaží získat odvalu prožít všechny své pocity, přestože po dvou měsících terapií neuronila v konejšivé kanceláři Paige Rosettiové ani slzu.

„Příští týden,“ zamumlala si pro sebe, když nasedala do auta a nastartovala motor.

Pustila klimatizaci naplno a pak zesílila rádio, co to šlo. Doufala, že hudba přehluší její myšlenky, ale místo toho se ozval moderátor jedné z místních stanic s pravidelným zpravodajstvím v celou. „Dentonská policie stále pátrá po Krystal Duncanové, dvaatřicetileté sekretářce v právnické kanceláři, která se pohřešuje již tři dny. Duncanovou nahlásil jako nezvěstnou její šéf, když se minulý týden nedostavila do práce a nezvedala telefon. Úřady žádají každého, kdo má nějaké informace, aby kontaktoval dentonské policejní oddělení. Fotografie Krystal Duncanové najdete na našich webových stránkách.“

Josie mačkala tlačítka na konzoli, dokud nenašla stanici hrající hudbu z osmdesátých let. Doma se Noah o případu Krystal Duncanové zmínil, ale Josie se na nic neptala. Společně sledovali místní zprávy o Krystalině zmizení a Josie si prostudovala fotografii ženy, která se objevila na obrazovce. Byla převzatá z webových stránek advokátní kanceláře, kde Krystal pracovala. Na snímku na sobě

měla ležerní kostýmek se sukní a umělecky pózovala vedle velkého mahagonového stolu. Dlouhé hnědé vlasy jí kaskádovitě padaly přes ramena, hnědé oči měla posazené blízko nosu s drobným hrbolkem, jako by si ho někdy zlomila a nezahojil se jí správně. Rty stáhla do nuceného úsměvu. Ženina tvář zůstala Josii v hlavě celé tři dny, a přesto se Noaha na nic nezeptala. Znovu si uvědomila ten podivný, utlumený pocit, který měla od Lisettiny vraždy. Věděla, že by se měla o zmizení místní ženy zajímat. Před Lisettinou vraždou by tím případem byla posedlá – i kdyby to znamenalo, že by kvůli svému suspendování musela z domova pročesávat internet, aby našla nějaké zprávy, zatímco její kolegové řeší případ.

Teď ale myšlenky na Krystal Duncanovou vytěsnila z hlavy. Věděla, že vyšetřovací tým dentonského policejního oddělení na Krystalině případu pracuje a že jsou nejlepší. Pokud by se sama někdy stala pohřešovanou, chtěla by, aby ji hledali právě oni, a taky věděla, že až se zítra vrátí do práce, po hlavě se vrhne do všech podrobností. Ale v tuhle chvíli nechtěla vůbec přemýšlet. Chtěla se nechat pohltit mentálním a emocionálním bahnem, které ji chránilo před prázdnotou bolestí skutečného života.

Po páteři jí stékala kapka potu. Prsty přepínala klimatizaci, ale studenějšího vzduchu se už nedočkala. S povzdechem vyrazila od domu doktorky Paige Rosettiové, který sloužil zároveň jako její ordinace, a proplétala se ulicemi Dentonu. Noah byl v práci, a přestože věděla, že jejich bostonský teriér Trout bude z jejího příchodu nadšený, domů se jí ještě nechtělo. Místo toho zamířila na hřbitov, kde pochovala svého prvního manžela Raye. Josiina babička Lisette si přála kremaci, a tak její ostatky teď spočívaly v lesklé urně na

policí v Josiině a Noahově obývacím pokoji. Josie ale jezdila na Rayův hrob – a to docela často –, když měla pocit, že jí život protéká mezi prsty.

„Zřejmě bych si to měla zapsat na seznam,“ zamumlala si pro sebe, když zaparkovala poblíž Rayova náhrobku a vystoupila. V duchu se ptala, proč teď cítí, že nemá věci pod kontrolou. Nechtěla to zkoumat. To, po čem právě toužila, byl pálicí panák bourbonu Wild Turkey. Jenže s pitím už dávno přestala, protože když pila, dělala špatná rozhodnutí. A i když alkohol otupil dočasně její emocionální bolest, nikdy mu zcela nepropadla.

Když se mezi náhrobky proplétala k Rayovu hrobu, slunce pražilo. Vanul slabý větřík, který ale příliš od úmorného vedra a vlhkosti neulevoval. Než se zastavila před Rayovým náhrobkem, měla košili pod límcem vlhkou. Od Rayovy vraždy uplynulo šest let a jejich vztah neskončil dobře, a to ještě před jeho smrtí, ale znala Raye od dětství. Na střední škole spolu začali chodit a po většinu Josiina života představoval její kotvu, její Severku, podobně jako Lisette. Když navštívila tohle místo, obvykle pociťovala klid. Zavřela oči a nechala své tělo mírně pohupovat ve větru, kolem ní cvrlikali ptáci a jediný další hluk, který se ozýval, byl slabý zvuk aut projíždějících na silnici vedoucí ke hřbitovu.

Dokud někdo nezačal křičet.

KAPITOLA 3

Než Josiin mozek stihl dohnat tělo, její nohy už vyrazily vpřed, hlouběji na hřbitov, za ženským křikem. Jak kličkovala mezi náhrobky na hřeben kopce, křik sílil. Josie si uvědomila, že se nejedná o kvílivý nárek žalu, ale ostré, úsečné skřeky vyvolané šokem a hrůzou. Když sbíhala dolů po druhém svahu, nohy v teniskách jí uklouzly po měkké, zryté půdě, kde nedávno někoho pohřbili. Padala dozadu a rozhodila paže, ale zachytila se nedalekého kamene, napřímila tělo a uviděla zdroj rozruchu – ženu v khaki šortkách a fialovém tričku, která stála mezi náhrobky. Oběma rukama si svírala tmavé vlasy po stranách hlavy, choulila tělo, i když stála, jako by se chránila před nějakým útokem. Na zemi u nohou jí ležela odhozená kytice barevných květin.

Josie se znovu rozběhla vpřed a z čela se jí řinul pot. Doběhla k ženě, která se na ni otočila. „Pomoc!“ vykřikla. „Něco se jí stalo! Potřebuje pomoc!“

Josie se podívala za ni, kde vedle náhrobku spočívala další žena. Nohy měla složené pod sebou a pažemi se volně objímala kolem pasu. Josie nejdřív nepochopila, co první ženu tak znepokojilo. Když přistoupila o krok blíž, zaostřila pohled na obličej klečící ženy. Hlavu měla nakloněnou doprava, část dlouhých hnědých vlasů se

jí přilepila na levou tvář, ale zbytek jí zplihle padal přes ramena, některé prameny rozčepýřené, jiné úplně zacuchané. Přestože měla růžovou a zářivou pleť, její nehybné oči bez života zíraly přímo před sebe. Josii se chvěl dech, jak se snažila zpracovat výjev před sebou. Žena vypadala jako živá, téměř normálně – až na oči –, jako by vkleče usnula a hlava jí volně visela, nebo jako by meditovala, až na to, že na sobě měla formální oděv: hedvábnou halenku krémové barvy s krátkými rukávy, světle šedou sukni, potřhané nylonky, černé lodičky. Prozrazující hrbolek na nose byl sotva patrný, jenže Josie tu tvář vídala ve zprávách poslední tři dny.

Krystal Duncanová.

Byla tady, oblečená, jako by sem přišla z práce. Ale Josie věděla, že se už tři dny pohřešuje. Jestli měla nějaké pochyby, rychlý pohled na náhrobní kámen vedle ženy je rozptýlil. Stálo na něm: *Bianca Duncanová, milovaná dcera*.

Cizí ruce Josii stiskly ramena a zatřáslý s ní. „Pomozte jí!“ křičela neznámá žena. „Něco se jí stalo! Copak to nevidíte?“

Josie klopýtala blíž, ale už věděla, že ženě klečící před nimi nemůže žádnou pomoc poskytnout. Coby policejní detektiv viděla dost mrtvých těl, proto poznala, že je pozdě. Přesto se naklonila, aby uklidnila hysterickou ženu za sebou, a přitiskla mrtvé ženě dva prsty na krk. Jak předpokládala, žádný puls, takže ještě jemně šťouchla do její paže. Žena se nepohnula, plně u ní nastoupil rigor mortis, což znamenalo, že byla mrtvá nejméně dvě hodiny, možná déle. Také měla něco na rtech. Pěnu? napadlo Josii. Naklonila se, aby si ji lépe prohlédla. Nejednalo se o pěnu, ale o něco jiného.

Josii se zastavilo srdce a pak jí znovu začalo tlouct na plné obrátky.

„Je mrtvá, nemám pravdu?“ ozval se hlas za ní. „Proč vypadá... takhle?“

Josie vstala, odvedla ženu od těla, pak vytáhla z kapsy šortek telefon. Navolila 9, pak 1 a prsty jí ztuhly. Když zavolá na tísňovou linku, nebo dokonce na dispečink, hovor půjde přes policejní skener, který místní tisk běžně monitoroval. Zmizení Krystal Duncanové přitáhlo velkou pozornost médií, nejen kvůli dentonské nevalné historii týkající se pohřešovaných žen, ale také proto, že byla matkou dívky, která zahynula při tragické nehodě školního autobusu před dvěma lety a do soudního procesu s řidičem autobusu zbývaly jen týdny. Josie vymazala čísla a zavolala přímo Noahovi. „Potřebuju jednotky,“ řekla, když hovor přijal. „Na hřbitově Vincenta Williamse. Mám tady tělo a jsem si poměrně jistá, že jde o Krystal Duncanovou. Žena kolem pětatřiceti, podezřelé okolnosti.“ Rozhlédla se kolem a snažila se určit jejich polohu, aby mohla Noahovi říct, kde je najde. Jakmile mu poskytla obecný popis, dodala: „Potřebujeme důkazní zásahový tým, sanitku na převoz a doktorku Feistovou.“ Doktorka Anya Feistová byla okresní soudní patoložka.

„Budeme tam za deset minut,“ slíbil Noah.

„Nepoužívej vysílačku,“ instruovala ho Josie. „Pokud nechceš, aby se to tady hemžilo lidmi od tisku.“

„Jasně.“

Josie zavěsila a strčila si telefon do kapsy. „Paní,“ obrátila se na ženu, „musíme odsud odejít.“

Ta ukázala na tělo. „Co je to s ní? Proč jen tak sedí? Jak... jak může být mrtvá? Co se jí stalo? Co to... co to má na puse?“

„Jak se jmenujete?“ zeptala se Josie, místo aby jí odpověděla.

Žena na vteřinu vypadala otřeseně. Dvakrát zamrkala a zaostříla pohled na Josii. „Dee, Dee Tenneyová.“

Josie vzala Dee za loket, odvedla ji několik metrů od těla a odvrátila ji od té podívané. Dee se na horním rtu perlily kapky potu a v obličeji získala nazelenalý nádech. Josie si přála, aby u sebe měla vodu, ale neměla. Nejlepší, co mohla udělat, bylo dostat Dee do stínu pod nedaleký velký dub. „Dee, počkáme tady na mé kolegy.“

Dee se opřela zády o kmen a předloktím si setřela pot z obličeje. Přejížděla pohledem Josii od hlavy k patě. „Kolegy?“ Přimhouřila oči. „Vy jste ten detektiv, že jo?“

V malém městě Denton si Josie získala jistou slávu a proslulost, protože se podílela na vyřešení několika případů natolik skandálních, že se dostaly do celostátního zpravodajství. Díky tomu a vlastní šokující rodinné historii, která se objevila v pořadu *Dateline*, ji často poznávali cizí lidé.

Josie otevřela ústa, aby promluvila, ale Dee pokračovala: „Ne, počkejte, vy jste ta reportérka. Musíte být ta reportérka. Proč byste tady jinak byla?“

Josie zvedla ruku. „Uhodla jste to napoprvé. Jsem detektiv z dentonského policejního oddělení. Moje sestra-dvojče, Trinity Payneová, je novinářka. Žije a pracuje v New Yorku. Dee, můj tým dorazí za pár minut. Řeknete mi, co se stalo?“

Dee se podívala Josii přes rameno na hřbitov a ihned pevně zavřela oči. Pak rychle promluvila vysokým hlasem, který se rozléhal prostorem mezi nimi. „Nic se nestalo. Byla jsem tady a uviděla jsem ji. Myslela jsem, že jen sedí u hrobu, víte? Až na to, že něco nebylo v pořádku. Nebyla otočená čelem k náhrobku. Zavolala jsem na ni,

ale nereagovala. Přešla jsem k ní a chtěla se dotknout jejího ramene, ale pak jsem uviděla její obličej. Vypadala jako živá, ale mrtvá. Nevím, jak to mám vysvětlit.“

„To ani nemusíte.“

Dee měla oči pevně zavřené, ale prudce zavrtěla hlavou. „Šlo o její barvu. Vypadá jako živá,“ pokračovala Dee. „Ale nemůže být. Není, že ne? Zkoušela jste puls. Je opravdu mrtvá, vidíte?“

„Ano.“ Josie natáhla ruku a jemně se dotkla Dečina předloktí. „Dee? Mohla byste otevřít oči?“

Dee se zhluboka nadechla a s výdechem znovu otevřela oči.

Josie ukázala na svůj obličej. „Tady, Dee. Soustředte se jen na mě, ano? Vedete si skvěle.“

Dee se začaly chvět paže a třes rychle ovládl i její trup. Objala se, ale udržovala s Josií oční kontakt.

„Dobře. Tak je to správně.“ Josie se přehnaně a záměrně pomalu nadechovala nosem a vydechovala ústy, aby se jí hrudník zvedal a klesal v pravidelném rytmu. Po několika vteřinách ji Dee začala napodobovat, a když Josie cítila, že Dee znovu získala trochu rovnováhy, pokračovala: „Přišla jste navštívit hrob někoho blízkého?“

Dee přikývla. „Šla jsem k hrobu dcery, přinesla jsem květiny. Tentokrát spoustu žlutých jiřin. Milovala je. Tehdy jsem uviděla tu ženu. Bylo to tak zvláštní. Věděla jsem, že Krystal všichni hledají, takže mě zaplavil pocit úlevy, víte? Že jsem ji našla. A pak jsem se přiblížila... Ježíši.“

Dee stékaly po tvářích slzy, ale stále upírala pohled na Josiin obličej.

Josie rychle přelétla pohledem okolí a všimla si šedé Hondy Civic zaparkované na okraji nedaleké cesty vedoucí hřbitovem. „To je vaše auto?“

Dee přikývla. „Vím, že u vchodu je parkoviště, jenže je zatraceně horko na to, abych musela ujít celou tu cestu. Říkala jsem si, že ničemu nebude vadit, když prostě zastavím tady. Chtěla jsem se zdržet jen pár minut. Vůbec jsem nečekala, že někoho potkám. Určitě ne Krystal.“

„Znáte ji? Nebo jste ji poznala ze zpráv?“

„Znám ji. Zнала jsem ji. Bože můj. Bydlíme v jedné ulici. Naše děti... panebože.“

Konečně Dee přerušila oční kontakt a sklopila pohled na své nohy. Pomalu se sesouvala, než dosedla na trávu pod stromem. Josie sledovala, jak jejím tělem otrásají vzlyky, prohledala kapsy šortek, našla složený kapesník a podala ho Dee. Nechtěla na ni dál tlačit. Na otázky bude dost času později, až dorazí tým a zahájí formální vyšetřování. Kromě toho se měla vrátit do práce až zítra.

Zatímco čekala, až tým dorazí, otočila se ke Krystal Duncanové. Žaludek se jí stáhl, jak se mozek snažil znovu zpracovat scénu – znepokojivý nesoulad v tom, jak Krystal seděla vzpřímeně, se zdravě zbarvenou pletí, ale oči měla mrtvé, na rtech neznámou látku, která jí ulpěla v zaschlých kapkách i na bradě. Josie se otočila zpátky k Dee a zatahala za límec své košile. Každý čtvereční centimetr látky se jí lepil na zpocené tělo. I ve stínu panovalo úmorné horko. Natočila se tělem tak, aby stála přímo v Deeině zorném poli. Co by mohlo způsobit, aby kůže člověka po smrti vypadala tak zdravě? Josie v duchu hledala nějaké vysvětlení z případů, na kterých pracovala v minu-

losti, ale dělalo jí potíže se soustředit. V takovém horku by se měl rozklad urychlit. Přesto Krystal vypadala, jako by prostě složila nohy pod sebe a posadila se na zem, což znamenalo, že není mrtvá příliš dlouho. Jenže pohřešovala se už tři dny. Kde celou tu dobu byla?

Josie uslyšela zvuk pneumatik na asfaltu těsně předtím, než policejní vozidla vyjela na kopec po nedaleké silnici klikatící se přes hřbitov. Podívala se na Dee, která si teď držela hlavu v dlaních. „Dee? Můžete tady pár minut zůstat?“

Zpoza Deeniných dlaní se ozvalo tlumené *ano*.

„Hned se vrátím.“

Propletla se mezi hroby až k silnici a zamávala na auta, aby zastavila. Nejdřív přijelo hlídkové vozidlo a sanitka bez zapnutých majáků, následoval Noah, který řídil svoje služební auto s detektivem Gretchen Palmerovou na sedadle spolujezdce, a za nimi jela označená dodávka dentonské policie, kterou používal důkazní zásahový tým. Vpředu Josie viděla vedoucího důkazního týmu detektiva Hummela a jeho kolegyni Chanovou. Karavanu uzavírala bílá otlučená dodávka, o které Josie věděla, že patří soudní lékařce Anye Feistové. Všichni se zastavili v řadě za autem Dee Tenneyové, a když vystupovali, shromáždili se ve volném kruhu uprostřed cesty. Josie je v rychlosti informovala a pak velení převzala Gretchen. Instruovala uniformované policisty, kteří vytvořili perimetr a hlídali místo činu, aby se k němu nepřiblížili žádní truchlíci, kteří by se mohli objevit, a Hummelovi s Chanovou dala pokyn, aby se pustili do práce při zpracování důkazů.

Zatímco Hummel a Chanová vytahovali vybavení ze zadní části terénního vozu, doktorka Feistová se ozvala: „Půjdu s nimi.“ Pak

se zachmuřeně usmála na Hummela. „A nemějte obavy, nebudu se vám tam plést, dokud na mě nebudete připravení.“

Josie sledovala, jak odcházejí a táhnou za sebou kufry s nápisem *majetek důkazního zásahového týmu dentonského policejního oddělení*. Jasně cítila, že na ni Noah upírá pohled. „Šla jsi za Rayem?“

Josie přikývla a cítila se trapně, když říkala svému novomanželi, že tady navštívila hrob svého bývalého manžela den předtím, než se měla vrátit do práce, v den, o kterém oba věděli, že je pro ni důležitý. Ale na druhou stranu, ještě než spolu začali chodit, byl Noah jediný, kdo věděl o jejích návštěvách Rayova hrobu. S ostatními o tom ani nemluvila, protože si myslela, že by to nepochopili. Ray zemřel v hanbě – zkorumpovaný, nečestný a zbabělý. Ale zemřel, když se ji snažil zachránit před někým ještě horším, a Josie nikdy nedokázala přestat truchlit pro muže, jakým býval, když se vzali, nebo chlapce, jehož znala z jejich dětství. Kdysi byl dobrý. Jenže pak už ne.

Noah se usmál a oříškové oči mu zajiskřily. Natáhl ruku, aby jí z obličeje odhrnul pramen vlasů. Jeho dotek na ni působil tak uklidňujícím dojmem, že měla pocit, jako by se rozpouštěla v asfaltu.

Gretchen se podívala směrem, odkud přijeli. „Nechala jsem uniformovanou jednotku zajet do kanceláře správce, aby ho informovali o tom, co se děje, a zjistili, jestli někdo něco neviděl nebo neslyšel, nebo jestli jsou někde v areálu hřbitova kamery.“ Vytáhla zápisník a pero. „Víš jistě, že se jedná o Krystal Duncanovou?“

„Tak jistě, jak jen to jde.“

Gretchen se špičkou pera poškrábala na bradě. Povzdechla si. „Do prdele. Tak dobře. Začneme.“

KAPITOLA 4

Gretchen několik minut mluvila s Dee Tenneyovou, kterou následně poslala s Noahem na policejní stanici, aby podala oficiální výpověď. Zpracování místa činu bude trvat několik hodin a Josie věděla, že Gretchen chce dostat Dee co nejdřív pryč z úmorného horka. Sledovaly, jak Dee předává Noahovi klíčky od svého Civicu a jak ji Noah na sedadle spolujezdce odváží.

„Myslím, že možná upadá do šoku,“ poznamenala Josie.

Gretchen zamířila k policejní pásce vymezující místo činu. „Noah na ni dohlédne. Postará se, aby se cítila komfortně, posadí ji do klimatizované místnosti a ujistí se, že je v pořádku, než opustí stanici. Chceš tady zůstat, nebo pojeděš domů?“

Josie držela s Gretchen krok. „Nevím,“ odpověděla upřímně.

Gretchen se zastavila a zaclonila si oči poznámkovým blokem. „To myslíš vážně?“

Josie po tváři stékala kapka potu podél tenké jizvy, která se jí táhla od ucha ke středu brady. Otřela si ji. „Ano.“

Uběhlo několik vteřin, než Gretchen zareagovala: „Pořád chodíš na terapii?“

„Jo.“

Ted, když vyšly ze stínu stromu, se horko stalo ještě nesnesitelnějším. Josie měla černé vlasy mokré a lepily se jí vzadu na krk. Zřetelně si uvědomovala, že se jí v podpaží na košili dělají skvrny od potu. Znovu si odtáhla látku od těla, zatímco na ni Gretchen nepřestávala zírat. Ta na sobě měla džíny a polokošili dentonského policejního oddělení, a kromě sotva znatelného proužku potu podél linie vlasů vypadala, že jí vysoká teplota nevadí.

„Co je?“ zeptala se nakonec Josie, neschopná vydržet další vteřiny Gretchenina zkoumavého pohledu.

„Zítra ráno se budeš hlásit na stanici a já tě budu muset informovat o všem, co jsme se dneska dozvěděli. Ušetři mi trochu času, ano? Zůstaň tady. Koneckonců jsi svědek.“

S těmito slovy se Gretchen otočila a vydala se k jednomu z hlídkujících policistů, který stál s podložkou s klipem v ruce u pásky označující místo činu. Vedle něj čekala doktorka Feistová, až jí povolí vstoupit, v náruči držela jednorázovou kombinézu a holínky a přes stříbřitě blond vlasy si už nasadila čapku. Kývla na Gretchen a Josii na pozdrav. Policista zvedl pero, aby Gretchen zapsal, ale ta ho zvednutím ruky zarazila. „Ještě ne. Počkejte, až technici řeknou, že můžeme.“

Josie sledovala, jak krouží po obvodu vytyčeného prostoru a snaží se lépe vidět na tělo Krystal Duncanové. Z místa, kde stály, Josie zahlédla prameny Krystaliných hnědých vlasů, které jí povlávaly ve vánku. Při pohledu na matku – která vypadala jako živá, ačkoli rozhodně nebyla – klečící u dceřina hrobu Josie cítila, jak jí rozpálené tělo opět zaplavila vlna úzkosti. Přímo u těla pořizovali Hummel a Chanová náčrtky, fotografovali a umisťovali značky označující

důkazy. Josii upoutal záblesk zářivé barvy. Květiny, které upustila Dee Tenneyová, teď v horku vadly. Říkala, že je přinesla na hrob své dcery. Ale Dee byla příliš mladá, nemohla být starší než Josie, něco kolem pětatřiceti. Kolik bylo její dceři, když zemřela?

„Dee znala Krystal. Říkala, že bydlí ve stejné ulici. Jejich děti...“

Gretchen se zastavila a zastrčila si zápisník a tužku do kapsy. Středem těla se tiskla na policejní pásku ve snaze dohlédnout na tělo Krystal Duncanové. „Obě jejich děti zemřely při nehodě autobusu v západním Dentonu před dvěma lety.“

Josie o nehodě věděla stejně jako všichni ostatní z dentonského policejního oddělení. Na cestě ze školy zahynulo pět školáků. Náčelník tehdy poslal na místo činu Gretchen, aby se případu ujala. Gretchen, které táhlo na padesátku, byla starší než její kolegové, důležitější ovšem bylo, že než přišla do Dentonu, měla za sebou patnáct let zkušeností z oddělení vražd ve Philadelphii. Viděla víc děsivých případů úmrtí než celé dentonské policejní oddělení dohromady. Úmrtí dětí patřila v jejich práci k těm nejtěžším případům. Emocionální zátěž mohla být katastrofální, ale Gretchen se svým typickým stoicismem zvládla nehodu autobusu s grácií a sebeovládáním.

„Pravděpodobnost, že tady Dee najde Krystalino tělo je...“ poznamenala Josie.

„Docela vysoká,“ doplnila Gretchen. „Všechny děti jsou pohřbené tady. Ale prověřím Deeino alibi na dnešní ráno a posledních pár dní.“

Josie přikývla. „Kdo jako poslední viděl Krystal Duncanovou naživu?“

Gretchen dál pátrala pohledem po hřbitově. „Její šéf. Ve čtvrtěk odpoledne se zdržela v kanceláři, aby dokončila podklady k obhajobě

k jednomu z jejich případů. Když odešla, šéf zamknul. Druhý den ráno měla být v práci, ale neobjevila se. Šéf a jedna kolegyně jí během pátku opakovaně volali, ale nebrala telefon. Tak zavolal na dispečink a požádal, aby policie prověřila, jestli je v pořádku.“

„Po necelých čtyřiaadvaceti hodinách?“

Gretchen přikývla. „Krystal žila sama. Byla svobodná matka, nikdy se nevdala. Neměla partnery ani blízkou rodinu, otce nikdy nepoznala a matka žije několik hodin cesty daleko, nemá sourozence. Podle spolupracovníků se její přátelství jedno po druhém rozpadla poté, co jí zemřela dcera. Evidentně se pravidelně scházela s podpůrnou skupinou pro rodiče dětí, které zahynuly při nehodě. Několika z nich jsem volala o víkendu, abych zjistila, kdy ji viděli naposledy. Všichni ostatní rodiče řekli totéž – viděli ji na poslední schůzce, což bylo v pondělí před jejím zmizením, a říkali, že vypadala rozrušeně. Jenže všichni na tom byli stejně, protože řidič autobusu má brzy stanout před soudem. Krystalini kolegové říkali, že se posledních pár měsíců chovala velmi emotivně a byla náladová a plačtivá. Když v pátek nepřišla, mysleli si, že si možná ublížila.“

„Dispečink tedy poslal někoho, aby to prověřil,“ přikývla Josie.

„Ano. Vchodové dveře zůstaly odemčené, auto v garáži, kabelka, mobil a klíče od domu ležely na stolku uvnitř. Nic nenaseččovalo, že by se do domu někdo vloupal. Vypadalo to, jako by prostě odešla a už se nevrátila.“

Ale nikdo už nikam nechodí bez mobilu.

„Sousedí něco viděli?“

Gretchen zavrtěla hlavou. „Pár jich uvedlo, že viděli, jak se ve čtvrté večer vrací domů – zajela do garáže, vybrala poštu ze schránky, ale

to bylo všechno. Někteří mají u domu bezpečnostní kamery, ale žádná nic nezachytila. Ostatně ani jedna kamera není nasměrovaná tak, aby zabírala přední část jejího domu.“

„Získala jsi něco z jejího telefonu?“

„Ne. Nic neobvyklého. Hovory do práce a z práce, kolegům a od kolegů. Pár telefonátů do a z kanceláře okresního žalobce. Mluvila jsem s nimi. Měla svědčit u soudu, takže s ní byli v kontaktu, aby se ujistili, že je připravená. Kromě toho jsme nenašli víc než jen schůzky s lékaři a podobně. Nic podezřelého. Neobvyklé se zdá jen to, že její šéf řekl, že se v sobotu večer přihlásila do firemní databáze.“

„To znamená, že přišla do kanceláře?“

„Ne. Říkali, že se do databáze dostala na dálku. Nevědí proč, ani co v ní dělala. Mají možnost přístupu zvenčí, aby zaměstnanci mohli v případě potřeby pracovat z domova. Když se přihlásí, získají přístup ke všem firemním složkám, můžou stahovat nebo nahrávat soubory a podobně. Systém ukazuje, kdo se přihlašuje a odhlašuje. A pokud dotyčný provede nějaké změny ve složkách, systém to zaznamená.“

„Ale Krystal neprovedla žádné změny v žádné složce,“ hádala Josie.

„Správně. Přihlásila se ve 21:08 a odhlásila se ve 23:14. Nemáme tušení, na co se dívala nebo proč tam byla.“

„Dokážeš určit, odkud se přihlásila?“

„Poslali jsme žádost společnosti, která se stará o firemní server, abychom zjistili, jestli jsou schopní tyto informace poskytnout. Pokud dokážeme získat IP adresu, pravděpodobně budeme moci s poměrně vysokou jistotou určit, kde se nacházela, když otevřela

databázi. Kromě toho nemáme v případě jejího zmizení žádná vodítka, i když sama víš, jak moc na to v médiích tlačíme.“

„Ano, nemůžeš zapnout televizi nebo rádio, aniž bys o ní neslyšela. Získali jste díky zpravodajství nějaké stopy?“

„Nic podstatného. Několik lidí si myslelo, že ji v pátek viděli, ale ukázalo se, že se jednalo o jiné ženy s dlouhými hnědými vlasy a běžnou postavou.“

Josie si povzdechla. „Od čtvrtčního večera ji nikdo neviděl, ale ještě před pár hodinami byla evidentně naživu.“

„Teď, když se našla mrtvá, si znovu promluvím s jejím šéfem o případech, na kterých pracovala.“

Obě se náhle otočily k silnici za zvukem pneumatik jedoucích po asfaltu. Za autem doktorky Feistové zaparkoval další vůz hlídkové jednotky, vystoupil z něj mladý policista a rozběhl se k nim. Josie ho poznala dřív, než si stačila přečíst jmenovku na jeho uniformě. Brennan. „Detektive Palmerová,“ pozdravil, když k nim dorazil. „Detektive Quinnová.“

„Mluvil jste se správcem?“ začala se rovnou ptát Gretchen.

Přikývl. Sundal si čepici, rukávem si otřel čelo a nasadil si ji zpátky. „Říkal, že nemusíme spěchat. Přišel v šest ráno, kdy otevřel vstupní bránu – v tu dobu se otevírá každý den pro truchlící. Zavírá se v deset večer. V půl sedmé přišli čtyři zaměstnanci a správce jim zadal, aby připravili jeden hrob. Jenže pracovali na opačné straně hřbitova a nevšimli si ničeho neobvyklého. Vlastně vůbec ničeho. Dokonce neviděli ani žádná auta. A kromě toho v celém areálu nejsou žádné kamery.“

„Ani u vchodu?“ ujistila se Gretchen.

Zavrtěl hlavou.

„Nikdy tady neměli problémy. Dokonce ani s vandaly. Proto jsme pro Raye vybrali tohle místo. Tahle část západního Dentonu je nejbezpečnější část města. Kamery nikdy nepotřebovali,“ vysvětlila Josie.

Gretchen se s povzdechem ohlédla přes rameno, kde důkazní tým pokračoval v práci. „Dobře. Brennane, odvezete nás do kanceláře správce, ano? Budeme potřebovat formální výpověď od něj a od zaměstnanců ohledně toho, kdy přišli, kdy odešli a že nic zvláštního neviděli.“

Josie s vděčností nastoupila do klimatizovaného vozu na deseti-minutovou jízdu do kanceláře. Hřbitov Vincenta Williamse byl největší v Dentonu. Když pozorovala zvlněné kopce poseté náhrobky, které se kolem nich míhaly, uvědomila si, že je docela dobře možné, že zaměstnanci pracující na druhé straně areálu opravdu nic neviděli. Krystalino tělo se nacházelo nedaleko hlavního vchodu. Bylo by poměrně snadné proklouznout dovnitř, nechat ji u hrobu její dcery a nepozorovaně zmizet, zvláště pokud by se to stalo brzy ráno, než dorazí pozůstalí. V kanceláři správce, která se nacházela v rozlehlé, jednopatrové, kamenné budově, čekali ve vstupní hale čtyři muži.

Josie a Gretchen se setkaly se správcem a jednotlivými pracovníky, aby zaznamenaly formální výpovědi, a Josie znovu s povděkem kvitovala klimatizaci. Věděla, že jakmile se vrátí na stanici, Gretchen prověří jména a další osobní údaje každého z nich v různých databázích, aby zjistila, jestli se neobjeví v jejich minulosti něco podezřelého nebo jestli nemají jakékoli spojení s Krystal Duncanovou.

Gretchen právě končila se správcem, když Josie ucítila, že jí v kapse vibruje telefon. Když ho vytáhla, zjistila, že volá doktorka Feistová. Přejela prstem po displeji, aby přijala hovor.

„Snažila jsem se sehnat Gretchen, ale nebere mi to,“ začala lékařka.

„Sepisuje výpovědi. Co se děje?“

„Jsme připravení převézt tělo do márnice, ale než to uděláme, vy dvě budete chtít něco vidět.“

KAPITOLA 5

Doktorka Feistová čekala pod stromem, ke kterému Josie dovedla Dee Tenneyovou poté, co objevila tělo Krystal Duncanové. Danou oblast stále ohraničovala policejní páska a hlídka zůstávala na místě, aby střežila místo nálezu těla. Na silnici Hummel a Chanová balili své vybavení a taky několik pytlů s důkazy. Doktorka Feistová držela v ruce čapku, kterou si mávala sem a tam před obličejem a snažila se tak trochu rozvířit horký vzduch. Když k ní Josie a Gretchen došly, zamířila k tělu a ony ji obě následovaly. Policista s deskami si zapsal jejich jména a zvedl pásku, aby pod ní mohly projít.

Dva záchranáři stáli za klečící Krystal, mezi sebou nosítka, a čekali, až budou moct odvézt tělo. Josie se ulevilo, když viděla, že ani jeden z nich není Sawyer Hayes. Sawyer pracoval pro městskou pohotovostní službu jako záchranář a byl Lisettin vnuk, ačkoli s Josií nebyli pokrevně spříznění. Ten večer, kdy Lisette postřelili, a během jejích posledních dní v nemocnici se na Josie zlobil a obviňoval ji z babiččiny smrti. Josie ho od pohřbu neviděla, ale několikrát mu volala, aby ho zkontrolovala. Nikdy telefon nevzal. Hrudník jí zaplavila vlna úlevy, že ho nebude muset konfrontovat na nesnesitelně rozpáleném hřbitově vedle klečící mrtvé ženy.

Když se zastavily před Krystal Duncanovou, doktorka Feistová začala: „Chanová si myslí, že ta látka na jejích rtech je vosk. Seškrábala trochu, aby to nechala analyzovat. Zbytek uchovám, až budu dělat pitvu, a zařadím ho mezi důkazy.“

„Někdo jí nalil do úst roztavený vosk?“ podivila se Gretchen.

„To nevím. Nejdřív ji musím dostat na stůl, ale určitě to tak vypadá.“

„Proč má její kůže tak přirozenou barvu?“ zajímala se Josie. „Vždyť je tady už pár hodin od chvíle, kdy ji Dee našla, a nejspíš i několik hodin předtím.“

Doktorka Feistová se zamračila. „Tento barevný odstín, tedy jasně růžová kůže v případě, že se tělo nenacházelo delší dobu v chladném prostředí, naznačuje smrt otravou oxidem uhelnatým nebo kyanidem.“

Gretchen zvedla obočí. „Myslím, že za dvacet let ve službě jsem ještě nikdy neviděla smrt způsobenou otravou kyanidem. V případě oxidu uhelnatého se většinou jedná o nehodu nebo sebevraždu.“

„Nejde o sebevraždu,“ vložila se do hovoru Josie. „Není možné, že si ta žena nalila horký vosk do krku a naaranžovala se tak, aby klečela u hrobu své dcery.“

„Zcela jistě,“ přitakala lékařka. „V této pozici se dostavil rigor mortis.“

„Chcete říct, že takhle zemřela? Na kolenou?“ ujistila se Josie.

„To samozřejmě nemůžu tvrdit s jistotou a musím provést pitvu, abych vám mohla poskytnout oficiální závěry, ale zdá se to nejpravděpodobnější. I kdyby ji někdo podepřel předtím, než nastal rigor mortis, je nepravděpodobné, že by její tělo zůstalo vzpřímené. Ale

pokud by takto zemřela a poté se dostavil rigor, aniž by se s ní hýbalo, vysvětlovala by se tím pozice těla.“

„Budete schopná při pitvě zjistit, jestli se jedná o otravu oxidem uhelnatým?“ ujistila se Gretchen.

Doktorka Feistová přikývla. „Věřím, že ano. Pokud zemřela na otravu oxidem uhelnatým, pak její vnitřní svalstvo, tkáň a krev budou mít třeshňově červenou barvu, která je typická pro úmrtí způsobené oxidem uhelnatým. Dokonce ani po odstranění a nabalzamování tkáně tento odstín nezmizí. Pravděpodobně se také v určitých specifických oblastech mozku objeví léze, které jsou pro tuto příčinu smrti charakteristické.“

Josie se snažila tyto potenciálně nové informace vstřebat. Krystal Duncanová byla ve čtvrtek večer doma. Pak už doma nebyla. Nikdo ji neviděl odcházet. Nikdo neviděl, že by ji někdo unesl. Všechny její osobní věci zůstaly doma. Přesto byla stále naživu v sobotu večer a pravděpodobně i v pondělí ráno, jen několik hodin předtím, než na ni Dee Tenneyová narazila. To znamenalo, že ji někde drželi. Zabil ji někdo úmyslně pomocí oxidu uhelnatého, nebo se jednalo o nehodu?

Další pohled na Krystaliny zalepené rty Josii jasně řekl, že nic ohledně její smrti se nestalo náhodně.

„O době smrti budu mít lepší představu, až změřím její vnitřní teplotu a provedu nějaké výpočty na základě dnešní teploty tady na místě. Ale můžu vám říct, že v tomhle horku bych očekávala větší stupeň rozkladu v tuto chvíli, nebo dokonce už v době, kdy byla objevena.“

„Myslíte si, že než ji sem převezli, drželi ji někde v chladu?“ dokončila Gretchen.

„Ano, to je můj odhad.“

Gretchen si rychle psala poznámky do notesu a doktorka Feistová si klekla vedle Krystal, z kapsy jednorázové kombinézy vytáhla latexové rukavice a nasadila si je. „Mohla jsem počkat a ukázat vám to až po pitvě, ale napadlo mě, že byste to vy dvě chtěly vidět hned.“

Josie sledovala, jak opatrně odtahuje Krystalinu pravou paži od pasu. Rigor mortis jí to ztěžoval, ale doktorka Feistová držela předloktí dostatečně daleko a dostatečně dlouho na to, aby Josie i Gretchen pochopily, proč je zavolala.

Vnitřní strana Krystalina předloktí byla v porovnání s růžovou barvou zbytku její kůže ostře bílá. Jako by lékařka četla Josiiny myšlenky, vysvětlila: „Tomu se říká kontaktní zblednutí. V podstatě jde o to, že s nástupem livor mortis se krev usazuje v nejnižších částech těla – v závislosti na poloze. Jakmile se objeví posmrtné skvrny, obvykle vidíte sytě fialovou barvu kůže. Pokud je osoba nalezena na zádech, výrazné zbarvení bude typicky na zádech a nohách, pokud je nalezena naopak na břiše, pak očekáváte, že se krev usadí v přední části těla. Na těle Krystal můžete vidět posmrtné skvrny, ale protože mám podezření, že se jedná o otravu oxidem uhelnatým, je barva spíše třešňově červená než fialová. Každopádně ke kontaktnímu zblednutí dojde, když se určité oblasti těla stlačí, takže se v nich neusazuje krev. Proto místo vypadá bílé.“

Ale bílá kůže na vnitřní straně Krystalina předloktí nebyla důvodem, proč je doktorka Feistová zavolala k tělu. Přes bledou plochu Krystaliny paže někdo něco napsal a použil k tomu zřejmě černý permanentní fix.

„To je jméno?“ Gretchen odhodila zápisník a pero, aby mohla nápis rychle vyfotografovat mobilem.

„To nevím.“ Doktorka Feistová nechala paži, aby se vrátila do původní polohy. „Mým úkolem je říct vám co možná nejvíc o tom, jak tato žena zemřela. Tuto záhadu bude muset vyřešit váš tým.“

Josie studovala písmena a snažila se rozluštit něco, co podle všeho nedávalo vůbec žádný smysl. Velkými písmeny tam bylo napsáno:

ČŮŠERA